

Sygn. akt III Cz 1251/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia Sądu Okręgowego: Magdalena Balion - Hajduk

Sędzia Sądu Okręgowego: Leszek Dąbek

Sędzia Sądu Rejonowego (del.): Miłosz Dubiel

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2020 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

egzekucyjnej z wniosku (...) FINANSE spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P.

przeciwko dłużnikowi I. S.

prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w(...) M. G. pod sygn. Km 1923/16

o świadczenie pieniężne

na skutek zażalenia wierzyciela

od postanowienia Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt I Co 335/19

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR Miłosz Dubiel SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Cz 1251/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w (...) postanowieniem z 24 maja 2019 roku oddalił skargę wierzyciela na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) M. G. z 11 lutego 2019 roku w sprawie sygnaturze Km 1923/16. Postanowieniem tym komornik umorzył postępowanie egzekucyjne i obciążył wierzyciela opłatą egzekucyjną, wskazując że postępowanie egzekucyjne wszczęto przed dniem wejścia w życie ustawy z 28 lutego 2018 roku o kosztach komorniczych i na podstawie art. 52 tej ustawy zastosowanie znajdą przepisy ustawy z 28 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji, poza art. 29 i art. 30 ustawy o kosztach komorniczych, które stosuje się od 1 stycznia 2019 roku. W ocenie wierzyciela komornik celowo umorzył postępowanie egzekucyjne po upływie kilku miesięcy od daty złożenia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego, by obciążyć wierzyciela opłatą egzekucyjną wg nowych przepisów, to jest opłatą stosunkową w wysokości 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania. Wierzyciel zarzucił, że komornik był zobowiązany podejmować niezwłocznie czynności, nie później niż w terminie 7 dni od otrzymania wniosku wierzyciela. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 52 ust. 1 ustawy z 28 lutego 2018 roku o kosztach komorniczych, która weszła w życie 1 stycznia 2019 roku do postępowań wszczętych niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Do wszystkich czynnych postępowań stosuje się od dnia wejścia w życie przepisy art. 29 i 30 ustawy.

Wierzyciel w zażaleniu na postanowienie Sądu Rejonowego zarzucił naruszenie:

- art. 29 ust. 1 w związku z art. 53 ust. 2 ustawy o kosztach komorniczych i oraz art. 2 Konstytucji RP przez błędną wykładnię i zastosowanie przepisu z mocą wsteczną, a w konsekwencji obciążenie wierzyciela opłatą egzekucyjną w sytuacji, gdy ustawa o kosztach komorniczych weszła w życie w dniu 1 stycznia 2019 roku natomiast wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego został złożony u komornika przed wejściem tej ustawy w życie, w związku, z czym brak było podstaw do obciążenia wierzyciela opłatą egzekucyjną, albowiem w przedmiotowej sprawie powinien znaleźć zastosowanie art. 49 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji,

- art. 759 § 2 k.p.c. przez pominięcie okoliczności, że komornik błędnie ustalił wysokość opłaty egzekucyjnej w wysokości 200 zł, podczas gdy zgodnie z zastosowanym przez komornika art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych stosunkową opłatę ustala się w wysokości 5 % świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, co w okolicznościach przedmiotowej sprawy kwoty stanowi kwotę 77 zł. Wierzyciel wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez odstąpienie od obciążenia wierzyciela stosunkowo opłatą egzekucyjną oraz zasądzenie kosztów postępowania od dłużnika na rzecz wierzyciela za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. Km 1923/16 zostało wszczęte w momencie obowiązywania ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, która obowiązywała do 31 grudnia 2018 r. i została uchylona przez ustawę o kosztach komorniczych obowiązującą od 1 stycznia 2019 r.

Kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy w sytuacji, gdy wierzyciel złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego przed dniem 1 stycznia 2019 r., komornik sądowy, wydając postanowienie o umorzeniu postępowania po 1 stycznia 2019 r., był uprawniony do pobrania opłaty na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych. Wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego wpłynął do kancelarii komornika 5 listopada 2018r., zaś komornik wydał postanowienie o umorzeniu postępowania 11 lutego 2019 r.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 52 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych, do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Art. 52 ust. 2 tej ustawy stanowi natomiast, że do postępowań, o których mowa w ust. 1 przepisy art. 29 i 30 stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Uprawnienie do ustalenia przez komornika w postanowieniu z 9 stycznia 2019 r. opłaty egzekucyjnej w oparciu o art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych i obciążenie nią wierzyciela wynikało zatem wprost z art. 52 tej ustawy. Tym samym, rozstrzygnięcie komornika było osadzone w obowiązujących regulacjach prawnych. Komornik nie mógł zarazem zastosować przepisów obowiązujących w dacie złożenia wniosku o umorzenie egzekucji albowiem byłoby to sprzeczne z jednoznacznie określonymi normami intertemporalnymi, tj. art. 52 ustawy o kosztach komorniczych

Podstaw do obciążenia wierzyciela opłatą stosunkową nie mogła przy tym podważyć argumentacja oparta na rzekomo celowym zwlekaniu z wydaniem postanowień o umorzeniu egzekucji. Jak bowiem wynika z niekwestionowanych okoliczności powołanych przez komornika w odpowiedzi na skargę, po wpływie w dniu 5 listopada 2018 roku, około 5.000 wniosków o umorzenie egzekucji, przystąpił on do ich sukcesywnego rozpoznawania. W tym do dnia złożenia wniosku do umorzenia bądź zakończenia pozostawało ok. 1000 spraw wierzyciela. Od 5 listopada do 31 grudnia 2019 roku, uwzględniając 39 dni roboczych, wydał on około 2.300 postanowień o umorzeniu egzekucji i udzielił około 500 odpowiedzi w sprawach. W okresie od 1 do 31 stycznia 2019 roku komornik umorzył dalsze 1.400 spraw.

Trudno zarzucać komornikowi, że nie rozpoznał wszystkich około 5.000 wniosków wierzyciela z 5 listopada 2018 roku, w terminie przypadającym przed 1 stycznia 2019 roku. Działanie takie w istocie przekracza przeciętne fizyczne możliwości dobrze zorganizowanej osoby, nawet dysponującej pomocą podwładnych pracowników. Co więcej, jego

podjęcie łączyłoby się z koniecznością zarzucenia prowadzenia jakichkolwiek czynności egzekucyjnych w innych sprawach albowiem wymagałoby skoncentrowania sił wyłącznie na czynnościach związanych z rozpoznawaniem wniosków jednego wierzyciela o umorzenie egzekucji.

Nie było też tak, aby komornik nie podejmował żadnych działań związanych z omawianymi wnioskami, skoro do końca 2018 roku – jak wskazuje – wydał 2.300 postanowień o umorzeniu i udzielił 500 odpowiedzi dotyczących spraw już zakończonych. Okoliczność ta, podobnie jak wydanie w styczniu 2019 roku, dalszych 1.400 postanowień, nie może być postrzegana jako stanowiąca o działaniu nieetycznym lub zmierzającym do poszkodowania wierzyciela.

Zaznaczenia wymaga też, że dopiero w dniu 1 stycznia 2019 r. weszła w życie ustawa o komornikach sądowych 22 marca 2018 roku (Dz. U. z 2018 r., poz. 771), której regulacja zawarta w art.10 ust. 4 – 8 pozwala na uniknięcie obciążenia konkretnego komornika nadmierną ilością wniosków egzekucyjnych przez dokonującego wyboru komornika wierzyciela, w tym na przykład wierzyciela, który kieruje w danym roku więcej niż 100 spraw. Uprzednio obowiązujące przepisy (stosowane w niniejszej sprawie) nie zawierały takiej regulacji, co powodowało poważne ryzyko zaistnienia opóźnień w rozpatrywaniu spraw egzekucyjnych, wykreowane de facto przez samego wierzyciela.

Obciążenie wierzyciela ustaloną przez komornika opłatą stosunkową było zatem prawidłowe.

Opłatę ustalono na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 28 ust. 4 ustawy o kosztach komorniczych, zgodnie z którymi w przypadkach, o których mowa w art. 29 ust. 1, opłata minimalna wynosi 200 złotych.

Sąd Okręgowy zwraca jednak uwagę Sądowi Rejonowemu, iż razem ze skargą na czynność komornika skarżący złożył wniosek o obniżenie opłaty, który nie został formalnie rozpoznany.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397§1 i 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c.

SSR Miłosz Dubiel SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Leszek Dąbek